

съ ржавици и скъпа чантичка, и за да не го безпокоятъ не говорѣха високо.

— Момченце ли е?.. — запита доктора младия баща и самъ се чудѣше на себе си: никога на пжтъ той не обичаше да му досаждатъ съ въпроси или самъ да заговарва.

— Момче — отвърна бащата, вече поспокоенъ.

— Познава се — рече другия, — я какъвъ е гласовитъ!.. За София — или...

— А! За София! Ние сме само до П. — отговори момъкътъ. — Отиваме при дѣдо и при баба — засмѣ се той къмъ детето. — На гости на старитѣ — добави той...

Въ следнитѣ нѣколко минути докторътъ узна, че момъкътъ е малъкъ чиновникъ въ града, че преди това служилъ нѣкжде къмъ границата, дето се оженили и се добилъ малкия.

— Тамъ не бѣше дипъ-добре, ама изкарахме... Тазъ пролѣтъ ме премѣстиха тука и сега нѣма отъ какво да се оплачемъ...

Той погледна жена си съ очи, въ